

POSTANOWIENIE

Dnia 13 sierpnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Roman Sądaj

na posiedzeniu w trybie art. 545 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 3 k.p.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 13 sierpnia 2013r.
w sprawie M. Ś.,
zażalenia wniesionego przez skazanego,
na zarządzenie upoważnionego sędziego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego
w [...] z dnia 8 lipca 2013r., o odmowie przyjęcia osobistego wniosku skazanego o
wznowienie postępowania w sprawie prawomocnie zakończonej wyrokiem Sądu
Okręgowego w G. z dnia 6 listopada 2009r.,

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

W pierwszym rzędzie podkreślić należy, iż przedmiotem kontroli instancyjnej na obecnym etapie postępowania może być wyłącznie prawidłowość zaskarżonego zarządzenia, a nie inne zagadnienia wskazane w zażaleniu M. Ś., w tym badanie podstaw prawnych do wznowienia postępowania.

W zakresie objętym kognicją Sądu Najwyższego w niniejszym postępowaniu zażaleniowym nie może być wątpliwości, że zarządzenie odmawiające przyjęcia osobistego wniosku skazanego o wznowienie postępowania znajduje pełne podstawy prawne i faktyczne. Zaskarżone zarządzenie zapadło wobec stwierdzenia, że wniosek M. Ś. nie spełnia formalnego wymagania w postaci sporządzenia go i podpisania przez adwokata. Bezspornie właśnie taki wymóg przewiduje przepis art.

545 § 2 k.p.k. i bez jego spełnienia nie jest możliwe nadanie procesowego biegu osobistemu wnioskowi skazanego.

Wydanie zaskarżonego zarządzenia poprzedzone zostało prawidłowo podjętymi czynnościami procesowymi, w postaci wyznaczenia skazanemu obrońcy z urzędu, sporządzenia przez niego opinii o braku podstaw do złożenia wniosku o wznowienie postępowania i wezwaniem skazanego do usunięcia braku formalnego, które jednak nie nastąpiło. Skarżący nie kwestionował przebiegu tych czynności, a wyrażał przekonanie o bezpodstawności stanowiska obrońcy. Warto dodać, że kwestia badania czy w sprawie nie wystąpiły uchybienia o bezwzględny charakterze (art. 439 § 1 k.p.k.) została też rozpoznana przez ustawowo właściwy Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 3 lipca 2013r. (k.117-119).

Fakt, że M. Ś. kontestuje zarówno prawidłowość tego postanowienia, jak i stanowiska obrońcy, w żadnej mierze nie zmienia tego, że zaskarżone zarządzenie wydane zostało prawidłowo.

Z tych też względów zażalenie skazanego uwzględnione być nie mogło, o czym Sąd Najwyższy orzekł w części dyspozytywnej postanowienia.